

párek

červen 2022

párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.

č. 6, 2022

ročník XXII.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček

Anežka Chudejová

korektury: Jana Martiníková

email: parek.kmo@gmail.com

Obsah:

Entrée	4
---------------	----------

Kodaňská Píseň písni (recenze)	5
---	----------

Rusovláska u cesty (recenze)	8
---	----------

Útěk na koloběžce (recenze)	12
--	-----------

Ochutnávka z hudebního oddělení (knižní tipy)	15
--	-----------

Ochutnávka z dětského oddělení (knižní tipy)	22
---	-----------

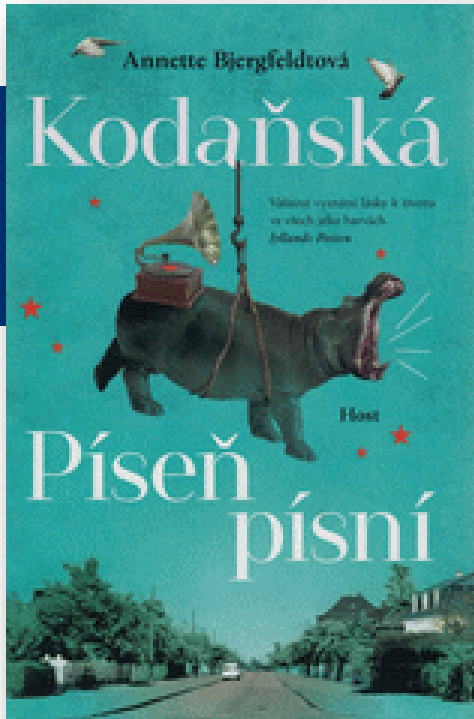
Kalendárium - červen 2022 (osobnosti a knihy)	25
--	-----------

entrée

Určitě se mezi vámi najde spousta čtenářů, kteří také podleli různým knižním či čtenářským výzvám. Před pár lety jsem se na „nátlak“ také rozhodl plnit úkol v asi nejznámější čtenářské výzvě na databáziknih.cz. Dvacet témat, která máte do konce roku splnit, tedy přečíst dvacet knih. A přiznám se, přes jistý odpor, že „nebudu přece číst, co mi někdo nařídí“, jsem Výzvě propadl a teď už je plním jedna radost. Člověka to donutí přečíst i to, po čem by asi nesáhl. A je mnohdy překvapen, mile i nemile.

Třeba loňská opravdová „výzva“, to bylo přečíst Mrtvá a živá od Daphne du Maurier. Jak to může patřit mezi 100 nejlepších knih světa? Letos jako skutečná „výzva“ byla klasika, Romeo a Julie od Shakespeara. Zde mne šokovalo to množství lascivních sexuálních narážek. Kde je ta romantika? Letošní Výzva už je splněna, tak jsem zvědav, čím budu překvapen příští rok.

Bohdan BoboKing Volejníček

Kodaňská Píseň písni Annette Bjergfeldtová

Milí čtenáři, toužíte-li číst přímočaře napsaný text, nečtěte Kodaňskou Píseň písni. Chcete-li si naopak potrápit mozkové závitky nad nejrozumnějšími slovními hříčkami, popustit uzdu své fantazii a vychutnat si košatý jazyk, jděte do toho. Obrazotvornost dánské autorky Annette Bjergfeldt nezná mezí, jejímu jazyku nechybí něžnost ani syrovost a živočišnost. Nejen název románu vám bude asociovat Píseň Šalomounovu, ale i některé z postav románu vás odkáží na tyto nádherné milostné

biblické verše. A stejně jako ony je plný citu a vášně i příběh tří generací, zrodilší se na počátku dvacátého století, a to převážně s kulisami Sankt Petěrburgu a Kodaně.

Hned na prvních stránkách pochopíte, proč přebal knihy zdobí řvoucí hroší tlama, a zamilujete si jednu z hlavních postav Varinku. Tato ruská artistka krutým způsobem ztrácí svou první lásku a dlouho v jejím srdci není místo pro novou.

Ostatně o hledání lásky Kodaňská Píseň písni je. Hledá ji pře-

devším Esther coby vypravěčka celého příběhu a zároveň Varinčina vnučka. Když už má pocit, že ji našla, rozplyne se jí mezi prsty. Brala ji vážně, trápí se. Zato její dvojče Olga k milostným hrátkám přistupuje lehkově. Obě umělecky nadané, přesto tak rozdílné, ale nerozlučné a milující svou ne-

Celeste udělala jen to, co hroší prostě dělají. Otevrou tlamu a spolknou, co jim do ní spadne. Božedurje. Nikdo jiný než Bůh se tehdy nejspíš nesmál.

mocnou sestru Filipu. Při čtení tohoto románu vás zákonitě napadne – tohle je prostě život, se všemi radostmi i strastmi, nemocemi, uzdraveními, ale i smrtí. A v tomto příběhu je bytí hlavních protagonistů okořeněno ještě černým humorem a notnou dávkou expresivních výrazů, vše s nádechem jasnovidectví. Nádherný mix.

Všechny postavy románu mají osobitý naturel – od Estheri na dědečka Hannibala přes její ro-

diče až po celou Hrobníkovu rodinu ze sousedství. Tou nejosobitější je však postava Va-

rinky. Tato milovnice chrtích dostihů a hazardu vás naprosto dostane, zrovna tak její hláška „Ser na to hovado!!“, která vás provází celým příběhem. Nesnáší slabochy a ponížené chování je to nejhorší, s čím na ni člověk může vyrukovat. Miluje kořalku, pro sprosté slovo nejde daleko a občas

po někom šlehne pelikáním pohledem. Že nevíte, jak takový pelikání pohled vypadá? Tak to si musíte přečíst Kodaňskou Pí-

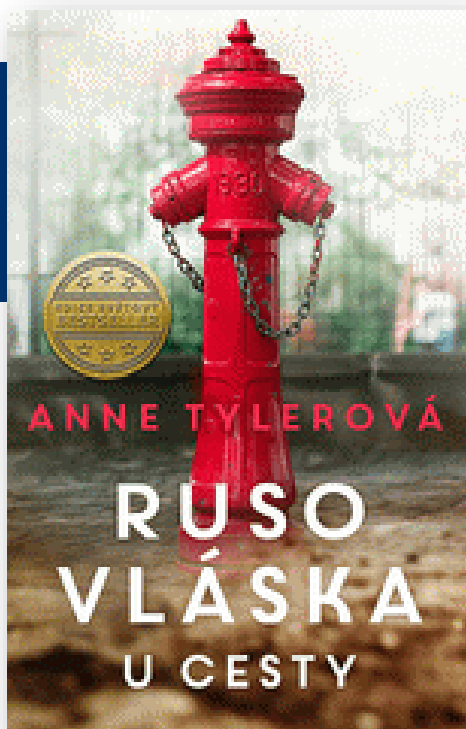
seň písni, neboť popis tohoto pohledu patří k perlám autorčina spisovatelského umu.

text: Dana Butorová

BJERGFELDT, Annette. Kodaňská Píseň písni.

Brno: Host, 2021. 421 stran.

Rusovláska u cesty Anne Tyler

Rusovláska u cesty, šestá do češtiny přeložená kniha americké autorky Anne Tylerové (1941), v sobě nese dva základní rysy tvorby této spisovatelky – děj knihy se odehrává v Baltimore, v městě, kde sama žije, a námětem jsou rodinné vztahy. Právě rodinné vztahy jsou hlavním bodem zájmu, který uplatňuje v celé své už celkem bohaté bibliografii (více než dvacet románů). Jsou námětem i jejího nejslavnějšího díla, románu *Breathing Lessons* z roku 1988,

za který získala prestižní Pulitzerovu cenu. Dílo popisující jeden den v životě manželství se nedočkalo českého překladu, ale v roce 1992 se objevilo jeho slovenské vydání.

Rusovláska u cesty je poměrně krátký román, u kterého pozorný čtenář po přečtení anotace může začít pochybovat, že má tématicky něco společného s pojmem rodinné vztahy. Hrdinou příběhu je Micah Mortimer, nevýrazný čtyřicátník, trochu osamělý podivín uzavřený ve svém suterénním bytě v Baltimore, kde se živí jako správce nájemních bytů v domě. Jediným důvodem, proč vlastně tento byt opouštět, je pro něj pravidelné ranní běhání a výjezdy za zákazníky své jednočlenné IT firmy Tech Hermit.

Už od prvních stránek je čtenáři jasné, že Micah je takovou kombinací detektiva Monka a Sheldona z BBT. Muže uzavřeného ve svém přesně daném a striktně dodržovaném světě denních činností.

„Pondělí bylo dnem vytírání podlah – kuchyně a koupelna. „Ona se těšila fytírání,”

Někdy se člověk zamyslí nad svým životem a skoro by věřil, že byl nalinkovaný předem, taková jednoduchá rovná cestička, po které je ti předurčeno jít, i když to někdy vypadá, že je zarostlá trním a plná výmolů...

pronesl, když do kbelíku napouštěl horkou vodu.“

Dalším takovým

osobitým rysem je povídání si sám se sebou. Obzvlášť když na svoji obstarožní KIA připevní logo své firmy Tech Hermit a vyráží do provozu velkoměsta. Tehdy má představu, že ho pozoruje a hodnotí Bůh dopravy, flotila mužíků v košilích, kteří se pochvalně vyjadřují k jeho preciznímu způsobu

bu jízdy.

„Viděli jste to?“ žasnou chlapci od Boha dopravy. „Způsoby tohoto muže jsou dokonalé.“

Ale jeho poklidný, především však spokojeně jednotvárný život na-

ruší dvě příhody. Jednak telefon jeho přítelkyně Cass, učitelky základní školy, která mu

s pláčem vyklopí, že její domácí zjistil, že má doma kočku, což je zakázáno, a čeká tedy vyhazov na ulici, ale větším šokem je Brink, mladík, sedící na schodech před jeho domem, který tvrdí, že je synem jeho studentské lásky Lorny a v hloubi duše si myslí, že Micah je jeho biologický otec.

Román je vlastně popisem poklidného života muže, který

se je spokojen s jeho náplní. Nic od něj už neočekává, má prostě řečeno „kde bydlet, co jíst, co dělat“. Je spokojen, to je náplň jeho života. Věci přicházejí a odcházejí, tak se s tím smíří. Nic ho už nepřekvapuje, po ničem de facto neprahne. Chová se k

okolí odměřeně, ale slušně, s jistou hranou dávkou empatie. Což nejlépe autorka ukáza-

la ve scéně, kdy Micah musí přijít na velké rodinné setkání se svými čtyřmi sestrami, plné lidského hluku, nepořádku a chaosu.

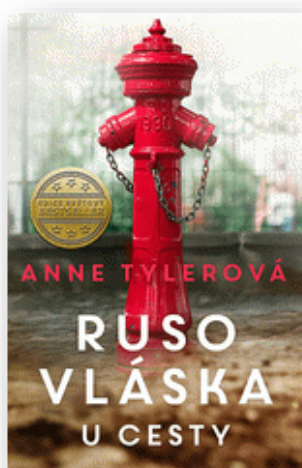
Svým vyzněním mi tento román připomíná filmy z projektu Americké nezávislé léto. Poklidný, z běžného pohledu podivínský život, který okolí nechápe. A. Tylerová to vše ještě podtrhla použitým stylem a jazykem, až monotónně plynou-

Zajel na svoje místo na parkovišti a vypnul motor. Podíval se na hodinky: 11:47. „Dokonalé,“ zamumlal Bůh dopravy. Micah celou tu cestu zvládnul bez jediné chyby, jediného zaváhání či opravy. Jeho život byl opravdu dobrý.

cím a popisujícím život bez silných emočních výbuchů našeho hrdiny Micaha Mortimera. Přesto jde o svým způsobem dojemný i částečně úsměvný příběh, jehož hlavní postavu chtě nechtě začnete milovat. Přesně jak píše recenzent z New York Times: „V dnešní záplavě rádoby komplikovaných, přehnaně sebevědomých a věčně utrápených postav je Tylerová příjemná změna.“

Z anglického originálu *Redhead on the Side of the Road* (2020) přeložila Marcela Nejdlá, vydalo nakl. Euromedia - Ikar, 2021.

text: Bohdan BoboKing Volejníček

TYLER, Anne. Rusovláška u cesty

Praha: Ikar, 2021. 167 stran

Útěk na koloběžce Luboš Pavel

Luboš Pavel, autor knížky *Útěk na koloběžce*, je muž mnoha profesí a dovedností. Nejenže píše a namlouvá knihy, hraje divadlo, připravuje podcasty *Pohádkář* a *Komunikátor* a rodinné pátrací hry, provozuje e-shop, ale je rovněž zakladatelem portálu *Papyro*, který usnadňuje život spisovatelům, ilustrátorům a knižním bloggerům. Jeho krédo zní: „Slovem se můžeš dotknout, dotekem můžeš oslovit.“ A s tím se nedá než souhlasit. Luboš Pavel je ale přede-

vším člověk s tříletou zkušeností s lidmi s mentálním postižením, kterou přetavil do románu Útěk na koloběžce. Prolíná se v něm drsnost s humorem a dává nám, obyčejným lidem, nahlédnout do světa lidí s hendikepem. Knížka se výborně čte a je až s podivem, s jakou lehkostí a citem se podařilo autorovi přiblížit choulostivé situace.

Hlavní postava, mladý dospívající muž s lehkým mentálním postižením, má neobvyklé jméno Laurin, což mě přimělo, abych zapátrala, kolik nositelů tohoto jména je v naší republice. Na internetu na mě vyskočil údaj tři. Nevšední jméno patří v příběhu nevšednímu hrdinovi, který se řízením osudu ocitne v ústavu pro osoby se zdravotním postižením v Kytlicích.

Jak sám autor uvádí, byl pro sociální služby přelomový rok 2007, kdy se na klienty začalo

Lehce humorná a provokativní sonda do milostného života mladíka, který má o kolečko méně v hlavě, ale o kolečko více v srdci, a na dvou kolečkách prchá z ústavu sociální péče.

konečně pohlížet jako na svobodné bytosti se svými právy a více se pořádaly kulturní a sportovní akce. Jedna taková sportovní událost v Meziboří zcela změnila Laurinovi jeho dosavadní život. Zamiloval se do hendikepované dívky Simony, prožili spolu velmi krátký románec, při kterém byli přistiženi vychovatelkou,

což nezůstalo bez následků. Laurin psal Simoně spoustu dopisů, bohužel bez řádné adresy, takže

v důsledku stížností pošty mu v ústavu zakázali psaní dalších dopisů. Laurin však v psaní pokračoval, jen ty dopisy se mu hromadily ve skřínce. A pak se jednoho dne rozhodl pro útěk a cestou si přivlastnil nalezenou koloběžku.

„To je moje...” začal Laurin. „Nevím, kde jsem ji vzal... ale... stála u plotu, stála u plotu,

stála. Tak jsem si ji vzal. Protože jsem ji potřeboval.“ Šéf stavby zkrabatil rty a pokýval hlavou: „Jo, takhle to bylo...“ Po chvíli řekl: „Ty jsi docela číslo, co?“ „Já nevím,“ přemýšlel docela upřímně Laurin, „nemůžu si vzpomenout. Myslím, že nemám žádný číslo, ještě... je-ještě mi žádný nedali, právě. Co-copak vypadám, jako bych měl nějaký číslo?“ Laurin se obhlížel tak vážně, že to šéfa až rozesmálo.

Laurin jede za svou mi-

lovanou Simonou až do Litvínova právě na koloběžce a na krkolomný příběh se spoustou neuvěřitelných situací je zaděláno. Tato emotivní knížka vám pomůže porozumět duším bytostí, o kterých mnozí z nás smýšlíme s despektem a leckdy netušíme, jakých hlubokých citů jsou schopny. Avšak autor Luboš Pavel vám jejich niterný svět znamenitě přiblíží v románu Útěk na koloběžce, který vydal prostřednictvím Studia Creatio.

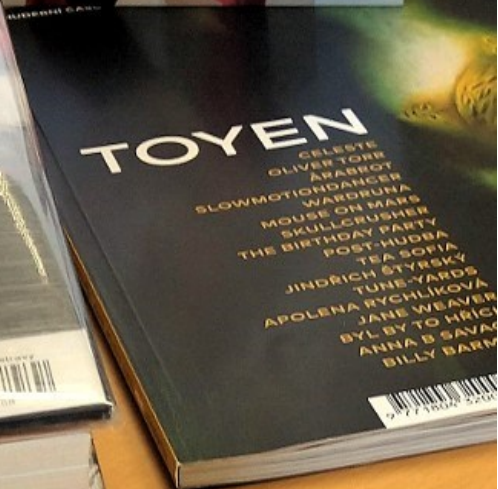
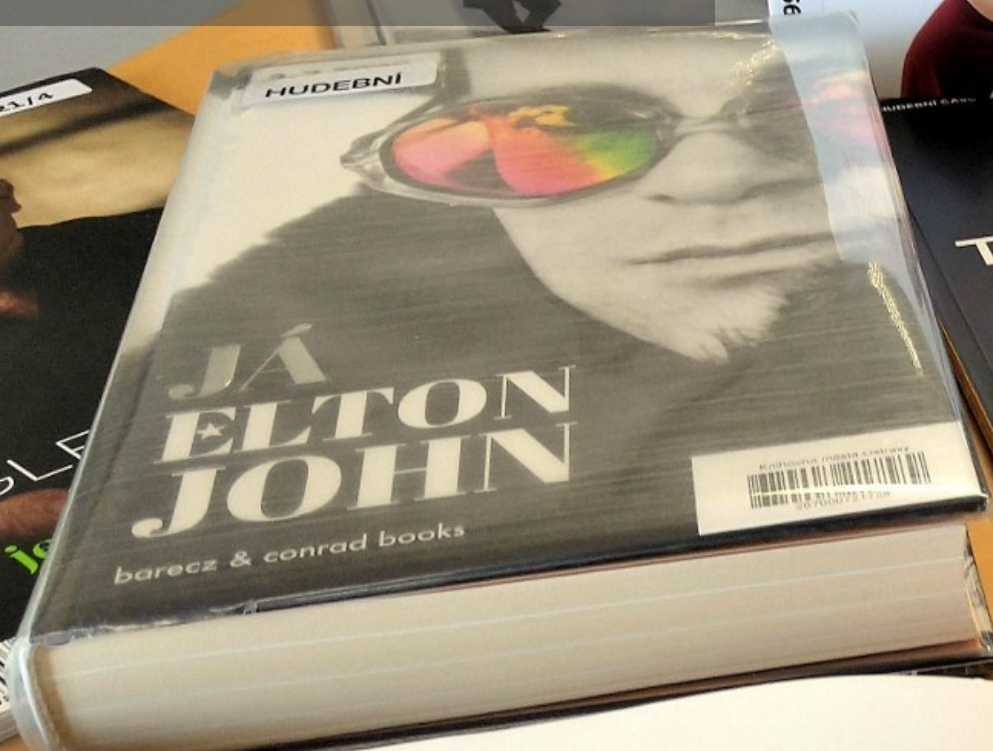
text: Dana Butorová

PAVEL, Luboš. Útěk na koloběžce.

Praha: Creatio, 2021. 249 stran.

Ochutnávka z hudebního oddělení

Jiří Černý

Napřeskáčku 2

Nejen hudební vzpomínky z Klubu osamělých srdcí seržanta Pepře

Novináře, diskžokeje, redaktora a hudebního kritika Jiřího Černého (*1936) určitě není třeba dlouze představovat. Mimo jiné je zatím jedním „nemuzikantem“, který byl kdy uveden do Síně slávy hudební ceny Anděl. Pravděpodobně znáte některé z jeho knih, např. Hvězdy tehdejších hitparád, Zpěváci bez konzervatoře, Načerno v Českém rozhlase nebo momentálně už šestidílný výbor z hudební publicistiky Jiří Černý... na bílém.

Na úctyhodné množství článků a komentářů, týkajících se hudebního života, ale i jiných dobových témat, navázala v poslední době dvoudílná publikace „Napřeskáčku“. Ta přináší tentokrát ne novinové nebo časopisecké články, ale do písemné formy převedená vzpomínko-

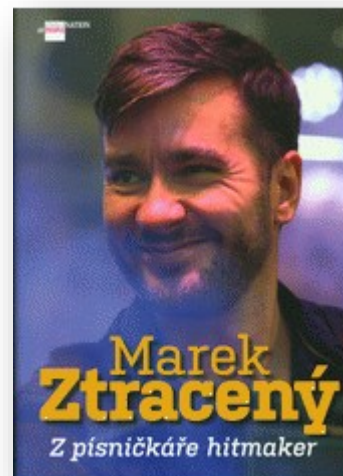
vá vyprávění a úvahy, které původně zazněly naživo v jeho rozhlasovém pořadu Klub osamělých srdcí seržanta Pepře. První díl knihy obsahoval komentáře z let 2005 až 2009, letos vydané pokračování sahá do roku 2014.

Jiří Černý vedl vždy aktivní a pestrý život, který mu přinášel (a přináší) nepřeberné množství setkání se zajímavými lidmi, a to nejen z oblasti hudby - i když ta má v knize samozřejmě převahu. A autor má také dar o těchto setkáních šikovně vyprávět. Krátké, většinou jednostránkové komentáře vynikají čtivým, výstižným jazykem a překvapivými postřehy. Některé jsou pro svůj rozsah spíše vtipnými glosami či anekdotami, jiné kapitoly jsou delší a vybízejí k přemýšlení a vzpomínání na osobnosti, jakými byli např. Karel Kryl, Petr Skoumal nebo Pavel Bobek. Pro ukázkou vybírám z obecněji zaměřeného povídání na téma české sebekritičnosti:

„Z plzeňské Porty se pamatuju, jak někteří písničkáři sledovali, jak hraje Karel Plíhal, a připadali si tak beznadějní, že by prý svou kytaru nejradši roztřískali. To je zvláštní reakce. Taková česká: sebekritická, logická, ale bezvýchodná. Myslím, že většinu Američanů by nic takového nenapadlo. Když jsem byl v Los Angeles na natáčení videoklipu, překvapilo mě, že téměř každý člen štábu hrál na kytaru: od asistenta režie přes šoféry až k poslednímu nosiči. Nikdo z nich moc hrát neuměl (...), ale bez rozpaků každému zahráli. Prostě je to jejich vlastní hraní tolik bavilo, že si s nějakým srovnáváním vůbec nedělali hlavu.“

Dana Čermáková

Marek Ztracený - Z písničkáře hitmaker

„Ztrácíš se z mojí paměti a lidi od nepaměti se znovu scházej...“
Vzpomínáte? Mně se vybavuje, jak mi tento dnes už notoricky známý hit na první poslech připadal zvláštní. O čem to ten kluk se zastřeným hlasem zpívá? Když se někdo ztrácí z paměti, tak proto, že na něj nemyslíme, ne? Tak proč je to zároveň o návratech? Prostě nesmysl... který mi ale jaksi nešel z hlavy. A po nějaké době jsem se přistihla, že mi nejde z hlavy ani melodie. Takové mi i dnes připadají písně Marka Ztraceného: možná příliš jednoduché, často plné otřepaných klišé, ale stejně se vám něčím zachytí v podvědomí.

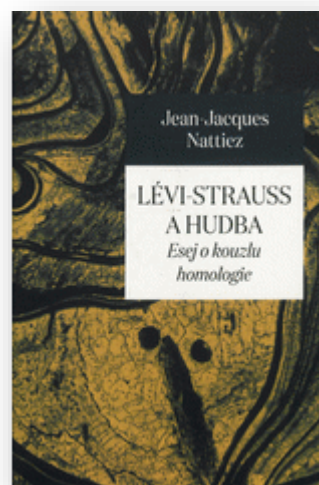
Novinářka a publicistka Dana Čermáková přidala Marka Ztraceného k řadě známých osobností, jejichž knižní biografii sepsala. Příjemným a poutavým způsobem v ní vypráví příběh kluka ze šumavské Železné Rudy, který přišel do Prahy s jednou písničkou a udělal kariéru. Dnes už je opravdovou hvězdou, alespoň v našich poměrech. Složil písně, které se staly hity, nejenom pro sebe, ale např. pro Hanu Zagorovou, Karla Gotta... Fanoušci často hovoří o tom, že Marek má velké osobní kouzlo. Že působí opravdově, skromně, umí si získat publikum. Ne všichni ale vědí, že v soukromí si prožil nejednu krizi a jeho současná

pohoda je vykoupená překonáním mnoha problémů. I o tom je tato knížka, plná vyprávění, rozhovorů, fotografií i písňových textů.

„Energie mám pořád dost a k tomu spoustu vizí a plánů. Skládal jsem i v období korony, kdy to některým muzikantům nešlo, měli blok. Já jsem si ale řekl, že mě žádná deprese nedostane. Navíc si myslím, že zpěváci, herci a další tvůrci jsou tu od toho, aby lidi bavili. Aby je inspirovali a nabili dobrou náladou, ve složitých časech zvlášť.“

Jean-Jacques Nattiez

Lévi-Strauss a hudba

Jestliže předchozí dvě upoutávky chtěly představit spíše od-
dychové knihy, kterými si můžete zalistovat třeba v tramvaji, tato
studie francouzského muzikologa patří mezi odborné publikace.
Věřím ale, že i ona potěší svoje čtenáře, zejména ty, kteří studují
nebo se profesně zabývají hudební vědou či filozofií. Jean-Jacques

Nattiez (*1945) se ve svých dílech zaměřuje na hudební sémiologii, zkoumá také vztah hudby a literatury (např. hudební motivy v díle Marcela Prousta). Studii „Lévi-Strauss a hudba“ napsal v roce 2008. Objektem jeho zájmu je problematika hudby v díle tohoto francouzského filozofa.

Claude Lévi-Strauss (1908-2009) proslul jako filozof, etnolog a zakladatel tzv. strukturální antropologie, v rámci které zkoumal především struktury příbuzenství, struktury mýtů a vyprávění a jejich význam v životě indiánských kmenů. Mezi jeho nejznámější díla patří „Myšlení přírodních národů“, „Smutné tropy“ nebo tetralogie „Mythologica“.

Nattiez se netají obdivem k Lévi-Straussovu dílu a ukazuje, že hudba má v jeho systému důležité místo, protože filozof její zkoumání propojuje právě s analýzou mýtu. Zároveň ale Nattiez zpochybňuje některé aspekty jeho metod a upozorňuje na nesrovnalosti v jeho rozbořích konkrétních hudebních děl. Pozoruhodná je šířka Nattiezova „záběru“, když se neomezuje na vytyčené téma hudby, ale věnuje se i Lévi-Straussovým antropologickým výzkumům obecně. Dokládají to už názvy kapitol, např. Lévi-Strauss jako antropolog, Lévi-Strauss jako hudebník, Hudba, mýtus a řeč, Lévi-Strauss jako muzikolog: analýza Ravelova Bolera, Dokáže hudba vyprávět příběh? Z poslední jmenované kapitoly nabízím ukázkou:

„Tato propracovaná a pozorná analýza Bolera dokazuje komunikoli, kdo by o tom chtěl pochybovat, že Lévi-Strauss hudbě rozumí, že je to opravdový hudebník. Problémem však může být jím předložená interpretace většiny hudebních, melodických, rytmických, témbrových či tonálních struktur, jež byly vybrány jen proto, aby se prokázalo – přičemž fakta lze v případě nutnosti trochu překroutit -, že poněvadž

hudba údajně zaujala místo mýtu, je toto Bolero strukturováno jako „fuga naplocho“. Na čem Lévi-Strauss tuto analogii mezi mýtem a fugou zakládá? V různých pasážích z Mythologic, k nimž odkazuje, aby odůvodnil tezi, že fuga přebírá dědictví mytických struktur, je srovnání mezi mýtem a fugou, ať si o něm říká co chce, spíše sugerováno než prokázáno...”

Jak je vidět, Nattiez si i přes upřímný obdiv k velikánovi filozofie dokázal zachovat kritický odstup, odvažuje se s ním polemizovat, což je samozřejmě z hlediska vědy i pocitu čtenáře jen dobře.

text a výběr: Jana Martiníková

Ochutnávka z dětského oddělení

2-9.6948

BABKA

v mše

Tma

Toy Box

Jednou se přizene tak silný vítr, že s sebou bere, co není připevněno. Navane hromady listů do rohů, do kterých to jen jde. Igeliťáky lítají na nejvyšší místa, kde nemají co dělat. Za oknem na stromě přistálo něco tak obrovského a černého, že nejde rozeznat, zda je to černá obrovská kočka nebo piano... Až podivná černá věc začne dotírat přes okno... Křik, zmatek, strach ...!!!

Bojíte se neznámých věcí? Bojíte se tmy? Hledáte pomocnou ruku? Zkuste najít v této knize, jak se s takovými strachy vypořádat.

Přečtěte si knihu s úžasnými ilustracemi a dozvíte se více.

Pro děti 6-9 let

Tohle není džungle

Susanna Isern

Také často říkáte NE? I když by spíše měla být odpověď ANO? Tak pozor na to, abyste se jednoho dne neocitli v džungli, jak se stalo malé Pavlínce.

Jak to všechno bylo? Ona se totiž rozhodla na všechno říkat NE a dělat si jen to, co se jí líbí, i když to nebylo vůbec hezké. Odmlouvá, neuklízí si, nečistí si zuby... jako v džungli!

Jednoho dne se Pavlínka probudí a zjistí, že u ní na podlaze v pokojíčku spí lev, v ložnici místo rodičů objeví medvědí rodinku, v koupelně hrocha... opravdová džungle!!!

Jak to vše dopadlo a zda se Pavlínka vrátí zpět do svého domova ve městě, zjistíte, když si tuto knihu přečtete. A mohu zodpovědně prohlásit, že je to fakt mazec!

Pro děti 6-9 let

text a výběr: Denisa Hrubá

Robert Fulghum

4. června 1937, Waco, Texas

Americký spisovatel

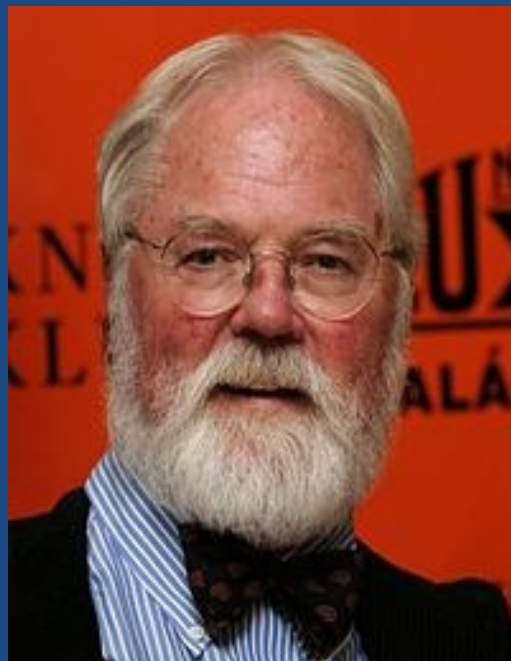
Dílo: Všechno, co opravdu potřebuju znát,
jsem se naučil v mateřské školce

První knihu vydal v 51 letech

Jeho knihy vyšly ve 103 zemích

Čtyřikrát objel celý svět

Je členem spisovatelské rockové skupiny
The Rock Bottom Remainders

Alena Mornštajnová

24. června 1963, Valašské Meziříčí

Česká spisovatelka

Dílo: Hana, Tiché roky

Prvotinu Slepá mapa psala 11 let

Je profesionální překladatelka

Napsala také tři dětské knihy

Přes slávu a popularitu stále žije
v rodném Valašském Meziříčí

Harry Potter a kámen mudrců (Harry Potter and the Philosopher's Stone)

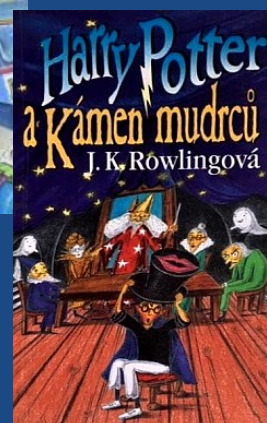
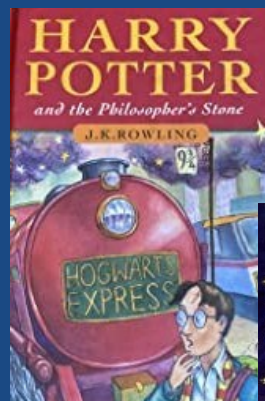
Joanne Rowlingová

1. vydání : červen 1997 (500 výtisků)

Za knihu dostala zálohu 2500 liber

Americké vydání má název HP and the Sorcerer's Stone

Cyklus HP udělal z autorky dolarovou miliardářku

1984

Nineteen Eighty-Four

George Orwell

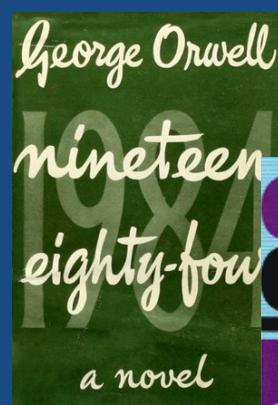
1. vydání : červen 1949

V nedemokratických zemích je zakázaná

Slavný citát: Velký bratr tě sleduje!

Původní název měl být The Last Man in Europe

České samizdatové vydání pochází z let 1983/84

**„Když budeš pořád tvrdit, že se něco pokazí,
máš dost slušnou šanci stát se prorokem.“**

Isaac Bashevis Singer

1 stovku
máme
za
sebou **1** **let**
KNIHOVNY !!!